

POTA DE QUATRE TAULES

Laura González

lauripides@yahoo.com

I

Contra

jo

dicció

II

Quan hi vull veure, t'esvaeixes

Quan escolto, hi ets.

Tan present que el cos em tremola.

Serena...

III

És sota la pell, que ho veig clar.

IV

Ofegada pel despit d'una, alguna... alga,

és el pit que em pesa i no respir sino aire menorquí.

De ses illes records record.

I no en sé més, d'escoltar-me.

Inconscientment l'escolto, l'inconscient.

Les llàgrimes eternitzen el moment de no saber què escric.

Fins que rellegeixi el volat de paraules inconnexes que vomito.

V

...faig

poemes

blancs

per

trobar

el

negre...

VI

El millor

de mi

de mi

el pitjor

de tu

el millor.

VII

De com el cos crida la persona:

Llàgrima insistent i per

sistent

VIII

Llicència per escriure,
sense sentència

ni dictàmen.

IX

Poesia dol del vol

vol del dol

Què vols?

Que plori?

X

Sóc la persona mirall del Tibidabo.

La banda real és curta i esprimatxada,

i cansada i enganxada

i poc fidel

i em diu que prou.

La banda més real encara

i més impalpable encara,

em crida des del mirall, reflex de reflex.

S'allarga infinitament.

Com més enfonso els peus,

més llarg se'm fa el cap.

Com més llargues són les cames,

més s'estira el cos.

In de midel of de naaaaaait!